

Nummer 16

15. August 1917

66. Aargang

Tale af Præsident Joseph A. Smith

ved den kvindelige Hjelpeforenings Konferencé i Salt Lake City
den 5. April 1917.

Jeg vilde meget foretrække at lytte til Taler af nogle af de gode Søstre, og jeg veed næppe, hvad der ønskes talt om, eller hvilken Nødvendighed det er for mig at sige noget. Jeg er meget taknemlig for det Privilegium at være tilstede her i Eders Møde. Jeg tænker, at det er et stort Privilegium, jeg nyder, at leve i disse de „sidste Dage“; og jeg fryder mig overordentlig ved de mangfoldige Betsignelser, som Herren saa naadig har tildelt mig og min Familie gjennem Livet. Og dog kan jeg ikke sige, at alle de Prøvelser og Erfaringer, jeg har haft i Verden, har været just det, som jeg har lidt. Jeg har en Del af min Levetid i det mindste gennemgaaet de prøvende Erfaringer, som var forbunden med Koloniseringen af disse Bjergdale omkring Saltøen. I min Ungdom maatte jeg deltage i den møjsommelige Rejse over Ørkenlandet hertil. Jeg høstede Erfaringer som Hyrdebud og som Farmer, som Faareejere og Kvægopdrætter i mindre Maalestok. Vi deltog ikke i hine Dage i omfattende Grad i disse timelige Affærer og Forretningsanliggender, men i den Grad, som det var nødvendigt, for, som man siger, „at holde Ulven fra Døren,“ med andre Ord, at tilvejebringe de nødvendige Livsfornödenheder for en ret stor Familie. Jeg har indbunden Erfaringer med Hensyn til alle disse Ting, som jeg paastjønner mere, end jeg kan sige. Paa mine Rejser i de senere Aar har jeg set kommunale Forhold og Fremgangsmaader ved Farming, som ikke har været saa gode, som de burde være, men som trængte til at blive forbedrede, hvorfor jeg har givet mine Raad i Henhold til de Erfaringer med Hensyn til disse Ting, som jeg har

gjort i tidligere Tid, og jeg tror, at jeg flere Gange har givet Raad, som med Fordel kunde følges. Jeg erindrer, at jeg ved en Lejlighed besøgte en af vore nye Settlementer oppe mod Nord, hvor Dalen laa i et Bjergstrøg, og hvor den varme Aarstid kun var af kort Varighed; og al den Hede og Fugtighed, som kunde erholdes, var nødvendig for at tilvejebringe en god Høst. Jeg lagde Mærke til, at Agrene i hele Dalen var særdeles vel vandede. Dette var i August Maaned, tror jeg, og jeg observerede, at Vandet ligefrem løb i Strømme gennem Kornet, som stod grønt og smukt. Jeg talte ved Konferencen, der blev afholdt dersteds, og tog mig den Frihed at raade Folket, der boede i denne Bjergdal, at ophøre med at vande Kornagrene saa meget og give dem Lejlighed til at tørre lidt, saa at Kornet kunde modnes, før Frosten kom. Dette er nu mange Aar siden. Biskoppen, som var en noget ældre Mand end jeg, sagde, efter at jeg havde udtalt mig angaaende Vandingen, at jeg kjendte til at prædike Evangeliet, men Agerbrug kjendte jeg ikke meget til. Jeg forblev hos en af mine Slægtninge den Aften; og jeg raadede ham til at gaa med det samme og lede Vandet bort fra sine Agre. Jeg sagde, at om ikke dette blev gjort, vilde Kornet staa grønt, naar Frosten kom, og der vilde ingen Kjerne blive at høste, eller den, som fandtes, vilde være blød og blive frossen. Han fulgte mit Raad, gjorde, som jeg sagde, og han var næsten den eneste Mand, som høstede moden Kjerne det Efteraar, og som kunde sige at have en efter Forholdene god Høst. Jeg kunde give ham dette Raad paa Grund af den Erfaring, jeg indhøstede i mine yngre Dage. Dette Raad kan under lignende Forhold gives nu. Men hvad har dette at gjøre med Søstrene, vil man maasse spørge? Ikke saa lidt! Det har været mig en Fornøjelse, og jeg har været meget interesseret i at læse den kvindelige Hjælpeforenings Rapport angaaende Foreningens Indsamling af Hvede og Korn og se, at de har indsamlet Millioner af Pund, eller i Maal mange Hundred Tusinde Skjæpper. I Aar er Frosten ikke ude af Jorden endnu, den fjerde April, og i nogle Dele af Landet ligger der endnu en hel Fod Sne paa Markerne. Hvor længe det vil tage for Solen at smelte Sneen og bringe Markerne i en saadan Tilstand, at de kan blive pløjede og dyrkede, veed jeg ikke, og det er muligt, at vi vil have tidligt Efteraar, saa at Sæsonen for Farmerne kun bliver kort i Aar; hvis Kornhøsten kun bliver lille, kan det være, at Søstrene ikke faar Lejlighed til at indsamle saa megen Hvede eller andet Korn, som de kunde ønske, og jeg ønsker at sige til Eder, at vi billiger paa det mest hjertelige, at Søstrene har Korn indsamlet, saa at, hvis vi ikke behøver det selv, vi kan lade andre saa det, som i Fremtiden vil trænge dertil. Det vil maasse blive højlig nødvendigt for os at hjælpe nogle af vore Medmennesker med Brødstof, saa de kan leve, og jeg tænker, at vi bør virke med Flid og Forstandighed og benytte de Midler, som Herren paa forskjellig Maade har velsignet os med hidindtil; vi haaber, at vi fremdeles vil være værdige til at modtage hans rige Velsignelser.

Nu, kjære Søstrel Som jeg saa ofte har sagt, naar jeg har udtrykt mine Følelser, saa vil jeg igjen sige, at jeg tænker, at Kirkens kvindelige Hjælpeforening er en af de mest vigtige og nødvendige og velsig-

nede Organisationer, som har været planlagt indenfor Kirken siden Kir-
 kens oprindelige Organisation. Foreningen er ikke alene en vigtig
 Hjelpeforening med Hensyn til Livets materielle Ting, men nødvendig
 som en Hjelpeforening i Henseende til aandelige Ting, som er af endnu
 større Vigtighed for den udødelige Sjæl end de Ting, som forgaar,
 og som alene angaar vort Liv her; thi jeg tror, at Foreningens Au-
 toritet og Indflydelse skulde blive jølt i aandelig Henseende blandt
 „Zions Døtre“ herhjemme og Eders Søstre i hele Verden, saa vidt
 som Eders Indflydelse kan række. Jeg tænker, at ingen Kvinder i hele
 Verden skulde være bedre i Stand til at leve et retfærdigt, godt og
 ædelt Liv end Kvinderne, som er Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af
 Sidste-Dages Hellige, og som nyder det Privilegium at være forbundne
 med Kirkens kvindelige Hjelpeforening. Jeg tænker, at de bedste Mødre
 i Verden naturlig bør findes blandt de Hellige. Jeg tror, at de bedste
 Hustruer i hele Verden er funden blandt de Sidste-Dages Hellige. Jeg
 har ikke Kjendskab til nogen Kvinder i Verden, som har den samme
 dybe Forstaaelse af, hvad Kvindens Betydning som Hustru og Moder
 er, end Kirkens Kvinder. Vore Foreninger og Forbindelser er ikke alene
 stiftede for dette Livs Bedkommende. Vi lever vort Liv baade med Ti-
 den og Evigheden for Dje og indgaar Forbindelser baade for Tid og
 Evighed. Vort Hjertes Ønsker og vore Bestræbelser rækker ud over
 Dødelighedens Verden. Kvinderne i Verden planlægger ikke saa dybe og
 omfattende og vidtrækkende Ting, som J, i Henhold til Evangeliet, gjør.
 De tror ikke paa disse Principper, hvad det næste Liv angaar. De har
 en indre Længsel efter at modtage Betsignelser paa Grund af disse
 Principper, uden Tvivl, og de tænker maaste, at Familie-Forbindelserne
 kan fortsættes ind i den næste Verden; men hvem foruden de Sidste-
 Dages Hellige har modtaget en fra Gud aabenbaret Religion, som er
 bestemt til at klargjøre disse Principper i vort Sind og Hjerte paa en
 Maade, saa at vi som Guds Sønner og Døtre bliver hjulpsne til at
 leve vort Liv rettelig for Herren i enhver Henseende, og saa at de hellige
 Baand, som formedelt Evangeliet er knyttede mellem os her, vil, paa
 paa Grund af vor retfærdige Wandel i dette Liv, være uopløselig knyt-
 tede i de evige Verdener. Jeg tror ikke, at det er muligt for en Kvinde
 eller Mand, som ikke har den samme Forstaaelse, som vi har, med
 Hensyn til Livets Hensigt, og vor Fremtid, at værdsætte Livet, som vi
 gjør det. Jeg tror ikke, at nogen som helst, der ikke er i Besiddelse af
 den samme Tro og samme Kundskab om Evangeliet som vi, kan have
 den samme hengivne Kjærlighed for hinanden, som vi har, eller at de
 vil bestræbe sig for med den samme Flid og Alvorlighed at gjøre Li-
 vet fornøjelig for sig selv og for dem, som de er forbundne med i Li-
 vet, i den Hensigt, at de her i Livet sluttede Forbindelser kan vedvare
 og blomstre og inderliggjøres og fuldkommengjøres i al Evighed. Hvem
 er der andre end Kirkens Folk, som har den Tro eller den Tanke, at
 paa den anden Side Graven vil Familie-Organisationen vedblivende
 være i Kraft for Herrens Hellige, og at Fader og Moder og Vøren vil
 staa i et tilsvarende Familieforhold der, som de gjorde her, og at

denne Familieforbindelse staar som en Organisations-Enhed i det store og fuldkomne Værk af Gud, hvilket skal fortsættes i Tid og al Evighed?

Søstre! Vi har noget at haabe paa, noget at leve for. Vi kjender, hvad der er ædelt og ophøjet. Vi lever særlig for Evigheden, og ikke alene for nærværende Tid. Døden stiller os ikke fra hinanden, om vi har sluttet hellige Pagter og indgaaet hellige Forbindelser med hinanden, gennem Guds autoriserede Tjenere her paa Jorden, i Overensstemmelse med Guds Aabenbaringer til Menneffene. Vi er, hvad vor Aand angaar, udødelige Væsener, og vi skuer fremad mod vort Evighedsmaal og til den aandelige Vækst, som kan finde Sted, og den Fuldkommenhed, som kan opnaas i vor saliggjorte og herliggjorte Stilling, efter at vi trofast har holdt de Pagter, som vi har sluttet med Herren og med hinanden iidbyrdes her i Livet, og da skal vor Fryd blive fuldkommen. Jeg haaber inderlig, at Kirkens Mødre vil med stor Midkjærhed vogte deres Døtre og Sønner og værne dem. Om det stod til mig, vilde jeg gøre det muligt for alle Mødre at være i Besiddelse af fuldkommen Kundskab om, hvorledes de bør opdrage deres Børn, deres Sønner og Døtre, saa de kunde have den Fryd, at Synden ikke faar Magt over dem, og saa at Menneffene ikke kunde fremsføre nogen Behrejdelse mod deres Børn. O, hvor vilde det være ønskeligt, om alle Forældre i Kirken kunde leve saaledes, at deres Eksempel stedse vilde skinne frem for deres Børn at efterfølge i enhver Henseende, og saa at deres Børn vil træde frem og kalde dem velsignede og takke Gud for, at han gav dem slike retskafne og ædle Forældre, og stedse ære deres Forældre for Livet, de gav dem, og for de Dyder, de var i Besiddelse af. Jeg kunde ønske, at Børn og unge Mennefter altid vilde ære ældre Folk. Jeg vilde ønske, at Børn altid vilde ære deres Forældre, som de bør, og rette sig efter deres Raad. Hvem kan bedre give et Barn Raad, som, hvis det følger dem, vil blive til dets Fordel og befordre dets Lykke, end Fader og Moder kan? Ingen! Ingen kan elste vore Børn saadan, som vi elster dem, om vi er i Besiddelse af vore Aandsevner og forstaa vor Stilling og vor Kaldelse ret. Ingen kan forstaa vore Børn bedre, end vi kan. Ingen kan have større Omfarg for, hvad der kan være til deres sande Fordel og bringe dem Glæde. Og af disse Grunde bør Børn ære deres Forældre og rette sig efter deres Raad. Enhver Mand og Kvinde, som har adlydt Jesu Kristi Evangelium, og som er blevene forenede i Ektefællens hellige Baand, burde være i Stand til at sætte deres Børn et lysende Eksempel og gøre deres Indflydelse gjældende overfor dem, saa at de lever et dydigt og ærbart og virksomt Liv, og saa at de, ligesom de selv, kan søge de Ting, som hører Guds Rige til. Ingen kan være mere interesseret i mine Børns Velfærd, end jeg selv er. Jeg kan ikke være tilfreds foruden dem. De er ligesom en Del af mig. De er mine; Gud har givet dem til mig, og jeg ønsker, at de skal leve et hæderligt Liv. Jeg ønsker, at de skal være ydmyge og efterleve Evangeliets Fordringer. Jeg ønsker, at de skal gøre, hvad er ret i enhver Henseende, saa at de maa være værdige til at blive talte sammen med de Hellige, som har sluttet Pagt med Herren, og som, i Henhold til hans Ord, bliver udkaarerede og herlig velsignede

fremjor alle andre Folk paa Jorden, fordi de gjør Opofrelser for Sandhedens Sag.

Med Hensyn til Verdens Moder, Baner og Stikke, ønsker jeg ikke at sige ret meget i denne Forbindelse, men jeg tænker, at vi lever i en Tidssalder, da Verdensmoderne og Menneskenes Levevis i mangt og meget gaar i en Retning, som fører til Synd og Ugudelighed. Jeg tror, at i en meget høj Grad de herskende Sæder og Stikke, og særlig for Kvindernes Bedkommende, har et stærkt Anstrøg af at lede til det onde og ikke til Dyd og Maadehold, og jeg beklager denne Kjendsgjerning, som viser sig til alle Sider. Jeg beklager den Kjendsgjerning, at mange af vore unge Kvinder, saa vel som mange af vore unge Mænd — og jeg veed ikke, om jeg vilde være retfærdiggjort med Hensyn her til at gjøre nogen Forstjæl mellem de unge Mænd og de unge Kvinder; jeg veed ikke, om jeg kunde paapege nogen Forstjæl — viser Utilbøjelighed til at indgaa Ægteskab, indtil de bliver ældre, end jeg var, da jeg indgik Ægteskab med min første Hustru. Mænd ønsker at have saa fine og moderne Hjem i enhver Henseende som andre, førend de vil gifte sig, siger de. Jeg tænker, at de heri handler fejl. Jeg mener, at unge Mænd og Kvinder skulde være villige til, endog i vor Tid og under nærværende Verdensforhold, at indgaa i den hellige Ægteskabspagt og arbejde sig frem til Velstand gennem de Forhindringer og Vanstieligheder, der møder dem i Livet, og trofast arbejde sammen og i Enighed gaa fremad til Opnaaelse af disse timelige Ting. Da vil de lære at elske hinanden og vil være forenede gennem Livet, og Herren vil velsigne dem mere og mere overflødig. Jeg beklager meget, hvis der blandt nogle af Kirkens gifte Medlemmer skulde herste den Anskuelse, som griber om sig i Verden, at det vil være ret at forebygge Barnefødsel; thi dette er en frygtelig Ide. Jeg tænker, at dette er en Forbrudelse, hvor som helst det finder Sted. Jeg tror, at hvor Folk forhindrer Barnefødsel, vil de omsider høste Frugten af deres onde Handlinger. Jeg betænker mig ikke i at sige, at jeg tror, at denne onde Handling er en af de største Forbrudelser, som bliver begaaet i Verden i Dag.

Jeg kunde ønske, at nogle af Søstrene vilde tale angaaende disse Ting. De kan gjøre det bedre, end jeg kan, thi de forstaa disse Spørgsmaal fuldkommen saa vel, som jeg gjør, endstjønt jeg er en Mand, som har Erfaring i Familie-Affærer. Jeg vil sige, at Mødre, som har de fleste Børn, er ofte de sundeste og smukkeste.

Jeg er taknemlig for de Livets Velsignelser, som vi nyder, og, Søstre, lad mig sige til Eder, at en af de Ting, som skulde overvejes nøje af enhver Moder, som har Børn at opdrage, er den store og herlige Sandhed, at Herren den almægtige udfører dette Værk i disse de sidste Dage og ikke Menneskene. Gud staar ved Roret af Zions-Stikket. Herren har gjort Begyndelsen til dette Værks Oprettelse og Kirkens Udbredelse ved hans Tjenere, som han har bestikket dertil; og lige siden Joseph Smith modtog sin første Aabenbaring, har Gud, og ikke Mennesker, ledet dette Værk fra de høje Himle. Herren har aldrig overgivet Bestyrelsen af dette Værk, eller hans personlige Vejledning og

Vedelse deraf, til nogen Mand, som nogenfinde har staaet eller nogenfinde vil komme til at staa som kirkelig Leder her paa Jorden. Jeg tror, at de, som har ledet dette Værk hidtil, har i ethvert Tilfælde, i deres Virksomhed for Forsømmelsen af Zions Sag, udført deres Gjerning ved Guds Kraft i dem, og ikke ved deres egen Visdom og Styrke. Om vi kunde lære vore Børn dette; om vi kunde indprente dette i deres Hjerter, vilde det være vel. Alle Børn burde vide, at dette Værk er Herrens Værk, at det er ikke Joseph F. Smiths, at det ikke er Præsident Anthon H. Lunds eller Præsident Charles W. Penroses, at det ikke er John Taylors Værk, Wilford Woodruffs, Lorenzo Snows, Brigham Youngs eller Profeten Joseph Smiths Værk. Vi ærer disse Mænd i de Stillinger, som de har indtaget. Vi elsker dem for deres inderlige og uroffelige Hengivenhed og Trofskab overfor Herrens Værk. Vi elsker og ærer dem derfor. Men naar vi betragter Aarsagen til dette Værks Fremkomst, forbunden med Evangeliets Gjengivelse og Hensigten med dette Værk, dets Fremskridt og Fremgang i Verden, trods al Modstand, det har mødt, da bliver vi nødte til at indrømme, at Værket er af Gud og ikke af Menneker. Hvis vi kun kunde faa dette indskrevet i vore egne Hjerter og indprentet i vore Børns Hjerter, vilde de ikke let blive ledte paa Afveje og blive bedragne, og vilde de ikke let vige bort fra den rette Sti; thi de vilde forstaa, at ved at undlade at rette sig efter Evangeliets Love og Forrifter, gaar de bort fra Gud, og at det ikke er Mænd alene, de derved viser Ulydighed imod. Nogle har apostaseret, har forladt Kirken, fordi de blev uenige om en eller anden Ting med Præsident Young, eller med Præsident Taylor, eller maaste med mig selv, eller med Bistoppen. Nogle Folk, som jeg har kjendt, har bestridt vor Tro's Sandhed og er gaaet bort fra Jesu Kristi Evangelium, fordi de blev vrede paa Bistoppen og tænkte, at han ikke gjorde sin Pligt. Hvilken Taabelighed! Kan I tænke Eder noget mere meningsløst, end at en Mand eller Kvinde, hvis Frelse afhænger af hans eller hendes egen Trofasthed i Kirken og Trofskab overfor Evangeliets Sag, vender sig bort fra det, som indgiver ham eller hende Haab om evig Lyksalighed, fordi en eller anden undlader at gjøre det rette, eller at de i hvert Fald tænker saa? Jeg har aldrig hørt noget dummere i mit Liv, end at en Mand skulde vige bort fra Gud, i hvem der „ingen Forandring eller Skygge af Omstiftelse er“, og undrage sig hans Kjærlighed, fordi han bliver fornærmet paa nogle af sine Brødre. Jeg tog den Beslutning for lang, lang Tid tilbage, at jeg med Hensyn til mit eget Medlemskab i Kirken ikke vilde tage noget Hensyn til, hvem der gjorde Ret, og hvem der ikke gjorde det. Dette burde absolut ikke have noget at sige med Hensyn til mit Medlemskab; men hvad jeg maa vaage over, er, selv i enhver Henseende at handle efter Evangeliets Principper og gjøre det rette, saa at jeg kan beholde min Stilling i Kirken, og ikke tænke eller ønske at ville noget, som ikke Herren kan billige. Jeg veed, at jeg kan intet godt gjøre, undtagen han naadefuldt lægger sine Velsignelser til mine Bestræbelser. Jeg tænker, at jeg lige saa lidt nu som før kan staa trofast i Kirken foruden Herrens Hjælp, og jeg lider ikke at se Mænd eller Kvinder

tænke, at de af sig selv er stærke nok til at staa trofaste i Kirken. De kan ikke gjøre det. Vi maa have Herrens Aand hos os, Mødre, og Søstre i Pagten, for at være i Stand til at modstaa Fristelserne og til vore jordiske Levedage's Ende staa faste under Livets Prøvelser.

Jeg ønsker ikke at optage for meget af Tiden. Det glæder mig at se saa mange tilstede her. Af min ganske Sjæl elsker jeg Eder, Søstre, og paastjønner Eders Arbejde. Jeg ønsker af mit ganske Hjerte at velsigne Mødrene i Israël, alle I, som er forbundne med denne herlige og saa vigtige Forening, den kvindelige Hjælpeforening. Af mit ganske Hjerte og i Henhold til Præstedømmets Fuldmagt, som jeg er i Besiddelse af, det Præstedømme, som er efter Guds Søns Orden, velsigner jeg Eder. Jeg har den Rettighed og Autoritet, som Præstedømmet giver mig til at velsigne Israël, og i Særdeleshed de, som er trofaste i enhver Henseende. Jeg føler i mit Hjerte til at sige: jeg velsigner Eder. Maa Gud, som er større end alle, velsigne Eder! Men om jeg, efter Guds Aands Inspiration og i Henhold til Retfærdighed og med sand Kjærlighed til Jesu Kristi Evangelium og Zion, velsigner Eder, da vil Gud velsigne Eder; thi han vil anerkjende og godkjende de Velsignelser, som er givne af hans trofaste Tjenere, naar disse Velsignelser er givne i Evangeliets Aand og med Kjærlighed til Guds Folk. Derfor siger jeg: Herren velsigne Eder! Her er vor kjære Søster Emmeline B. Wells, som nyder den Ære at staa som Præsidentinde i Overbestyrelsen for denne store Organisation i Zion. Herren har bevaret hendes Liv, thi hun er over 89 Aar gammel, og er endnu i Besiddelse af sine Aandsævner, sin Sukommelse og Forstand og en vidunderlig Grad af fysisk Styrke og Energi efter sin høje Alder. Jeg føler mig stolt af hende og de Søstre, som assisterer hende, og er taknemlig til Herren, at han er saa naadig mod hende og mod dem, som er nær forbunden med hende i denne store Organisation; og jeg beder, at de samme Velsignelser maa blive alle de Søstre til Del, som er beskikkede til præsiderende Stillinger i den kvindelige Hjælpeforenings Organisationer i de forskjellige Lande i Verden. At Herren vil tilstede dette, er min ydmyge Bøn i Jesu Navn. Amen.

Rektelse. I den kirkestatistiske Hjerdingaars-Rapport i forrige Nummer af „Stjernen“ var glemt at opføre, at der i Tidrummet var døbt 9 i Aalborg Konference.

Tankeprag.

At have sande Venner og bevare deres Venstab er af større Værd for Menneskene end timelig Rigdom.

Det er bedre at gjøre godt sent end aldrig.

Verdenskrigen.

Med Begyndelsen af denne Maaned indtraadte Verden i det fjerde Krigsjaar, uden nogen Udsigt, desvære, til en snarlig Fred, som Millioner har haabet paa, idet Krigen fremdeles føres paa alle Fronter, og Ødelæggelsesværket forstærkes med forøget Kaseri, for om muligt at knuse Modstanderen. De Ødelæggelser, som har fundet Sted, og de rædselsfulde Lidelser, som Mennesker har udstaaet, saavel paa Land som paa Hav, vil intet dødeligt Menneske kunne beskrive, men vil forblive uopklaret, indtil den store Regnskabsdag, da alt, som er skjult, skal blive aabenbaret, og de, som bærer Ansvar for disse gruopvækkende Scener, skal staa til Regnskab for den evige og retfærdige Dommer. I et af Hovedstadens Blade, „Folkets Avis“, læstes for nogle Dage siden følgende træffende Ord angaaende Krigs-Blodbadet:

„Krigen raser endnu med større Vildskab end i noget af de foregaaende Krigsjaar.

Snart paa alle Kanter er Himlen mørkerød af Blod og Brand, Korn og Blomster visner i Krudtrøgen, og Fuglesangen er forstummet i Kanonernes evige, ustandselige Brølen, i de Saaredes Dødsstrid, i de hjemløse Kvinders og de faderløse Børns Jammerstrid.

Verden er gaaet rent af Lave.

Ret og Retfærdighed, Liv og Gjerning, alt, hvad godt og skjønt Kulturen skabte, alle ædle Følelser, al virksom menneskelig Stræben — — — enhver Ting, alt trampes haanligt under Fødder af den raa Magt.

Dyret i Mennesket har faaet Overtaget, de onde Instinkter driver Broder frem til at myrde Broder.

Mi Millioner Soldater er dræbte i de tre Forhandelsens Aar — tre Gange saa mange, som der er Mennesker i Danmark.

Lige saa mange, om ikke flere, er bleven til stakkel, hjælpeløse Krøblinge for Resten af deres Levetid.

Ufattelige Værdier er gaaet til Grunde, utallige lykkelige Hjem opløst og ødelagt, brændt, jævnet med Jorden, forsvundne, udslettede som Røgen, der drev henover deres Ruiner.

Og hver Dag forstærkes det samme himmelraabende Vanvid. Jngen grøn Fredsspire har stude sine spæde Blade frem af den bloddrukne Jord.“

Dette er tilvisse et sørgeligt Billede, men er ikke desto mindre en sand Skildring, da den fremstiller den jammerlige Tilstand, som Krigen har foraarsaget paa vor ellers saa skjønne Jord, men hvad der foregaar, og Ødelæggelserne, som finder Sted som en Følge af Krigen, er kun, hvad Fortidens saavel som Nutidens hellige Mænd har vidnet om skulde se, før Kristi andet og herlige Komme vilde finde Sted. Uagtet Verdens nuværende Tilstand, med alle „Tegn og Undere“, som daglig sker, vil de mægtige Begivenheder, der staar i Forbindelse med Kristi Gjenkomst, dog komme som en Overraskelse for Verden, ligesom Syndfloden i Noas Dage. Mange spørger: Er det Skue, som Verden nu frembyder, Fruften af den Bære, som Messias selv indstiftede? Visse! Ikke! Kristi Bære indbefatter det store Bud i Loven: „Du skal elske din Næste som Dig selv“; men en stor Del af Menneskene tager intet Hensyn til disse Herrens Ord, men prædiker i Stedet for ofte Hadets Evangelium. De har forkastet Profeternes Vidnesbyrd og har ringeagtet Kristi sande og

usorfalstede Lære. Deres Øren er ifølge Pauli Ord vendt fra Sandheden til Fabler. Af den Grund „fortærer Forbandelsen Landet, og de, som bo deri maa bøde; derfor henvinder de, som bo i Landet, og der bliver saa Mennesker tilovers“. Dog, lovet være Herren, som i sin Raade atter har ladet sin Røst høre fra det høje, og sendt det tabte Evangelium til Jorden igjen, hvilket vil berede Menneskene til at nyde den evige Fred, som en kjærlig Fader har beredt alle dem, der omvender sig fra sine Synder og efterlever Evangeliets herlige og frelsende Principper, som nu forkyndes i den ganste Verden af Guds beundrigede Tjenere. Maa Lyset, som er kommen til vor Jord, saa Lov at skinne ind i de oprigtiges Hjerter og sprede det aandelige Merke, der omgiver dem. Maa de mange Misgjerninger, som nu finder Sted paa Jorden, snart ophøre, og Retfærdighed blive den sejrende Magt iblandt Menneskestægten. „Thi Herren kjenner de retfærdiges Vej; men de ugudeliges Vej skal forgaa.“
 Hans J. Christiansen.

Tale af Klæffe Rudger Clawsen,

Medlem af de tolv Apostles Kvorum,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. April 1917.

Det er i Sandhed et inspirerende Syn at skue ud over den store Forsamling af Sidste-Dages Hellige, som er her tilstede. Det er vidunderlig aandsopløftende at høre denne store Forsamling synge vore Zionssange med sliig Kraft og Stemning, som vi har været Vidne til, og overveje, at „Hjertets Sang er en Bøn til Herren“. Præsident Smiths Tale i Formiddag gjorde et dybt Indtryk paa vort Sind. Hans Ord var vise og betimelige Ord og fandt Ekko i mit Hjerte. Præsident Penrojes Bemærkninger og Præsident Grants Ord var ligeledes i Harmoni med den Aand, som gjør sig gjældende her, og jeg frydede mig ved at lytte til dem.

Brødre og Søstre! Enhver Side af Kristi Karakter, som har været omtalt ved Konferencen, udviser hans Fuldkommenhed; men der er ingen af disse herlige Egenstaber hos Frelseren, synes det mig, der er saa tiltrækkende for Mennesket at overveje som Princippet, at vi kan modtage Raade og Tilgivelse fra Gud. Moses beretter, idet han talte om Guds Aabenbaring til ham i Forbindelse med Lovens Givelse paa Sinaj Bjerg, at „Herren“, da han „gif forbi hans Ansigt“, udraabte:

„Herren, Herren er en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og af megen Misfandhed og Sandhed, som bevarer Misfandhed mod tusinde Led og forlader Misgjerning og Overtrædelse og Synd.“ (2. Mosebog, 34. Kap., 6. og 7. Vers.)

Og det siges i en af Davids Salmer, at:

„Herren over Retfærdighed og Ret for alle jortrykte. Han lod Moses vide sine Veje, Israels Børn sine Gjerninger. Herren er barmhjertig og naadig, langmodig og af megen Misfandhed. Han skal ikke bestandigt gaa i Rette, ej heller beholde Brede evindeligt.“ (Salm. 103 : 6—9.)

Om dette er en sand Beskrivelse af Gud, hvilket vi veed Beskrivelsen er, hvilken herlig og fuldkommen Personlighed er Herren ikke! Han

handler ikke med overdreven Hast; men hans Aand er en Fredens Aand, og han handler med roligt Overlæg. Han er langmodig, og hans Barmhertighed er udstrakt.

Jeg forstaaer, Brødre og Søstre, at Gud forventer af os, hans Børn, og Medlemmer af hans Kirke, at vi skal stræbe hen til at blive hellig og fuldkommen, som han er, og som Jesus Kristus er. Kristus sagde til sine Apostle, da han levede paa Jorden i Tidens Midte: „Følg mig!“ og jeg føler, at dette er hans Ord til os nu, at vi skal følge ham og have ham til Forbillede i al vor Handel og Wandel i Livet. Jeg tænker, at vi gjør vel i at lægge os Profeten Joseph Smiths Formaning paa Sinde, naar han siger: „Altid udøv Barmhertighed, og vær villig til at tilgive din Broder, ja endog din Fjende, naar han i mindste Maade viser Fortrydelse og beder Dig om Tilgivelse; og Herren vil paa tilsvarende Maade udvise Barmhertighed mod Dig.“ Hvor godt og passende er ikke et slikt Raad til Herrens Folk! Jeg er sikker paa, at ingen vil synes om den Mand eller Kvinde, som ikke kan lade sig formilde; som er haardhjertet og ikke vil tilgive; men vi føler os tiltrukne af enhver, som udvise Barmhertighed, fordi, som jeg forstaaer det, Barmhertighedens Princip er i Virkeligheden et Udtryk for og udspringer fra Kjærlighedens store Princip. Der er intet saa ønskeligt at være i Besiddelse af, intet saa vidtrekkende, og intet udøver saa mægtig en Indflydelse paa Jorden, eller i Himlen, som Kjærlighedens Magt. „Gud er Kjærlighed“, og Menneskene skulde søge at være i Besiddelse af et hjærligt Væsen og i alle deres Handlinger udvise Kjærlighed.

En Aabenbaring, som Jesus Kristus gennem Profeten Joseph Smith gav til sit Folk i vor Tid, indeholder en meget vigtig Lære, og ved at overveje samme vil vi forstaa, hvor naadefulde Ord, Herren taler til os, hvad enten vi modtager dem gennem hans levende Orakler, hans be-myndigede, nulevende Apostle og Profeter, eller gennem de i de hellige Skrifter nedskrevne Aabenbaringer; og vi vil gjøre vel i ofte at læse i Kirkens hellige Skrifter: Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og „Den kostelige Perle“, hvilke Bøger indeholder Livets dyrebare Ord, Raad og Formaninger, som vi kan stole paa.

Aabenbaringen, jeg ønsker at henvise til, findes i det 64. Kapitel i Pagtens Bog og begynder med det 8. Vers. For at jeg maa kunne bibringe Eder den rette Forstaaelse af, hvad jeg ønsker at sige, vil jeg læse følgende Vers af Kapitlet:

„Mine Disciple fordem søgte Anledning til Klage imod hverandre og tilgave ikke af Hjertet, og paa Grund af denne Synd maatte de lide og blive haardt revjede.“

J ser, at vor Frelser i disse Ord betegner det som et stort Onde, naar Menneskene er i Besiddelse af slige Følelser, at de ikke vil tilgive hinanden; og sikkerlig maa det være saa, thi Herren har Misshag i alle de, som er i Besiddelse af en sliig Aand. En sliig Aand og slige Følelser kommer nedensfra og ikke ovenfra. Det er Misundelshens og Fjendskabets Aand, og de, som rummer slige Følelser i deres Bryst, vil stedse formene, at andre ikke handler ret. Vi læser fremdeles:

„Derfor siger jeg Eder, at I bør tilgive hverandre; thi den, der ikke tilgiver sin Broder hans Overtrædelser, staar fordømt for Herren; thi paa ham hviler der en større Synd.“

Hvilken dyb Tante og dyb Sandhed er ikke udtrykt i disse Ord! De sætter Sagen saa at sige i et nyt Lys og stiller Fornærmeren som mindre syndig end den fornærmede, der ikke er villig til at tilgive, naar hans Broder kommer til ham og bekjender sin Synd og er villig til at rette alt, hvad han har forset sig imod ham, og ønsker at blive forliget, og den, som har været fornærmet, siger til ham: „Nej, jeg vil ikke tilgive Dig. Jeg kan ikke forglemme, hvad Du har fornærmet mig med, og det nytter ikke noget, at Du beder mig om Forladelse.“ Enhver Mand, som taler saaledes, staar fordømt for Herrens Ansigt.

Herren siger fremdeles:

„Jeg Herren vil forlade, hvem jeg vil forlade, men af Eder kræves det at tilgive alle Mennesker.“

Dette mener ingenlunde, Brødre og Søstre, at Retsfærdighedens Princip skal blive tilfidesat eller sat ud af Kraft; thi det er jo dog saaledes, at hvor Retskjendelser bliver afgivet, som f. Eks. af en Kirkeret, bør Kjendelsen, hvad som helst den end lyder paa, være givet saa naadig og barmhjertig som muligt. Vi læser videre:

„Og I burde sige i Eders Hjerter: Lad Gud dømmе imellem mig og Dig, og lønne Dig efter dine Gjerninger.“

Jeg tænker ikke, at nogen Person eller Kommune eller nogen Part af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige kan komme meget paa Afveje, hvis Kirkens enkelte Medlemmer vil iagttage at udøve Barmhjertighed og Kjærlighed.

Jeg staar foran Eder i Eftermiddag som et Vidne om Evangeliets Sandhed. Jeg veed, at Jesus er Kristus, og at han led Døden i Rjødet for Menneskenes Synders Skyld; og paa Grund af det store Forsoningsoffer, han udførte, idet hans Blod blev udgydt, bliver vi forløste. Af os fordrer det, at vi omvender os, forsager al Synd, og annammer Evangeliet. Jeg veed, at Joseph Smith var Guds sande Profet. Jeg veed det just saa klart og sikkert, som jeg veed, at jeg staar foran Eder. Og jeg veed, Brødre og Søstre, og fryder mig ved at vide, at hans Efterfølgere i det høje Embede, Herren betroede ham, har været Guds Profeter, og at den guddommelige Autoritet, han holdt, blev overført paa hans Efterfølgere uden Afbrudelse, saa at al Præstedømmets Autoritet, som var tildelt Joseph Smith, er knyttet til Kirken nu, og er den Autoritet, ved hvilken Kirken skal blive oprettet overalt, og de Hellige forenede i Hjerter og Sjæle, og ved hvilken de kan blive beskyttede og ledte ad Sandhedens Sti. Jeg fryder mig ved at være i Besiddelse af denne Kundskab, og jeg veed lige saa sikkert, som jeg veed, at jeg lever, at hvis jeg vil underkaste mig og rette mig efter denne Autoritet og rette mig efter de Mænds Raad, som Herren har givet Præstedømmets Autoritet, at, om jeg vil ære de Mænd, som Gud har æret, de Mænd, som han har sat til at lede os, at alt da vil blive vel med mig, og at min Forløsning og Frelse da vil blive vis. Dette

er mit Hjertes Følelser. Dette er min Forstaaelse og mit Vidnesbyrd. De, som tilfidesætter Raad, de, som lignelsesvis tramper Herrens Ord under Fødder, som forlader dette Folk, og som strider mod Herrens Værk, vil komme i stort aandeligt Mørke. De vil tabe Sandhedens Lys, og deres Kundskab og den Visdom, de tidligere var i Besiddelse af, vil forlade dem. O, det er vidunderligt, meget vidunderligt, naar vi betænker, hvilken Kraft der er forbunden med dette Værk; thi det er i Sandhed Herrens Værk, som Præsident Lund sagde i Formiddag. Herren er i Færd med at udføre et mageløst og vidunderligt Værk paa Jorden; og med den Kundskab om og Kjendskab til Værket, som jeg er i Besiddelse af, og den Erfaring, jeg har høstet med Hensyn til Guds Værk og den aandelige Indflydelse, der er forbunden med Værket, for mig er det et vedvarende Under; og jeg fryder mig ved at ære og prise Herrens Navn.

Jeg glæder mig inderlig ved det aandelige Fællesskab, jeg har med Eder, Sidste-Dages Hellige; ved, at min Lod er blevet at bevæge mig iblandt Eder; og jeg glæder mig særdeles ved Fællesskabet, jeg har med Kirkens Autoriteter. Jeg kan bevidne, lig Præsident Smith bevidnede i Formiddag, saa vidt som min Kundskab strækker sig — den er ikke saa omfattende som hans naturligtvis —, men jeg kan ikke desto mindre bevidne, at Kirkens Ledere, de, han nævnede, og jeg vil nævne ham selv med, var sande Guds Mænd, paalidelige og dygtige Mænd, Mænd, som man absolut og ubetinget kunde stole paa. Deres Ord og Underskrift kunde der sættes absolut Tiltro til. Om de lovede nogen noget, kunde der stoles paa deres Ord. Det er den Slags Mænd, som vi behøver til Ledere, og jeg er forvisset om, at det er den Slags Mænd, som Gud vil have til at lede sin Kirke, thi ingen andre Mænd vilde være i Stand til at lede dette Folk; det vilde være umuligt.

Jeg nedbeder Herrens Betsignelse over Eder, Brødre og Søstre, at I maa drage Fordel af, hvad I bliver belærte om ved denne Konference og føre med Eder til Eders Hjem den samme aandelige Indflydelse, som er tilstede her, og lade Eders hele Livsvandel være paa-virket af den samme aandelige Indflydelse. Jeg nedbeder denne Betsignelse over Eder, og over mig selv, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Fremtidens Palæstina.

(Af Redaktør J. M. Sjødahl i »Millennial Star«.)

For nogle Maaneder siden gennemlæste jeg med stor Interesse en Artikel af David Baron i et Tidsskrift. Artiklen havde til Overskrift: „Vil den store Krig bringe Palæstina tilbage til Jøderne.“ Hr. Baron bemærkede: „Hvilken af „Hedninge“-Nationerne Gud vil benytte til at hjælpe Jøderne til igjen at komme i Besiddelse af Palæstina, medens de endnu er i en vantro Stilling; under hvilken Nations (eller Nationers) Ledelse eller „Beskyttelse“ de vil blive bragte til at vinde Herredømme over dette Land, . . . ingen kan vide“ (efter hans Formening).

Denne Udtalelse bragte til mit Sind den værdifulde Profeti hos Esaias i det 43. Kapitels 3. Vers, som lyder: „Thi jeg er Herren din Gud, Israels Hellige, din Frelser; jeg giver Ægypten til Løsepengge for Dig“.

Om vi skal forstaa disse Ord, vedrørende Palæstinas Tilbagegivelse til Jøderne, i ligejævn Betydning, saa angiver disse profetiske Ord med tilstrækkelig Klarhed, hvilken af Nationerne Gud har valgt til at gjen-nemføre denne hans Hensigt; thi har han ikke i denne vor Tid over-draget Storbritannien at varetage Ægyptens Affærer? Den 19. December 1914 overtog den britiske Regjering fuld Kontrol af de gamle Faraoers Land. Dette var et af de første store Resultater af den nærværende Konflikt. Om Gud giver Ægypten til Storbritannien som en „Løsepengge“ for Israel, saa kan det ikke betvivles, at han forventer, at Storbritannien sørger for, at Palæstina er givet tilbage til „Israel“, til Jøderne, naar de europæiske Magter efter Krigen møder sammen i Konference for at drage de nye Grænselinjer. Det paahviler Storbri-tannien, som har modtaget Løsesummen, at frigjøre Palæstina og over-give Landet til Jøderne.

Profeten Esekiel (Ezekiels Profeti, fra 47. Kapitels 13. Vers til 48. Kapitels 29. Vers) beskriver det gjenoprettede Palæstinas Land, som han saa Landet i et Syn, og Jerusalem, opbygget langt større end nogensinde før. Der er meget i hans profetiske Ytringer, som ikke kan tydes endnu, men det synes at fremgaa af Profetien, at Esekiel saa et Land, der i Henhold til geografisk Bestemmelse strakte sig fra 30 til 40 Graders nordlig Brede og fra 34 til 37 Graders østlig Længde. Dette Land, 280 Mil i Længde og 150 i Brede (eng. Mil), var delt i 13 Provinser. Den centrale Part skulde blive et Areal, der havde en Udstrækning af henholdsvis 50 og 150 Mil, og som skulde benyttes i offentlige Djemed. Jerusalem med sit Tempel befandtes indenfor dette afstukne Areal, eller mere nøjagtig betegnet, indenfor et specielt afstukket og helligt Omraade, 10 Mil i Firkant. Mod Nord var der 7 Pro-vinser, hvis Udstrækning paa det nærmeste var henholdsvis 20 Mil i Brede og 150 Mil i Længde, og disse 7 Provinser skulde beboes af de Stammer, som var opkaldte efter følgende af Jakobs tolv Sønner: Juda, Ruben, Sefraim, Manasse, Naftali, Aser og Dan. Mod Syd var der 5 Provinser, der hver for sig var af en tilsvarende Udstrækning, som de nordlige Provinser havde, og var bestemte som Arveland for de Stammer, der var opkaldte efter de øvrige fem af Patriarken Jakobs Sønner, nemlig: Benjamin, Simeon, Issakar, Sebulon og Gad.

Dette synes at være det Palæstina, som Esekiel saa i et Syn. Men dette er imidlertid kun det nyoprettede Palæstina i sin Begyndelse, som vil udvikle sig til det større Palæstina, der i Udstrækning fra nord til syd vil naa fra Eufrates i sit nordlige Løb ned til det røde Hav, og mod øst fra Middelhavet helt til Eufrates Floden, og „Orkenen vil komme til at blomstre som en Rose“. (Es. 35 : 1.) De øde Steder vil paa Grund af „den tidlige Regn og den sildige Regn“ og ved kunstig Banding komme til at „blomstre“ og til at bære Frugt lig den ameri-kanse Orken; og paa denne Maade vil Tiden komme, at Palæstinas

Land atter vil blive et saare frugtbart, velsignet Land, og blive et Midtpunkt for den nye Civilisation i den gamle Verden — en Civilisation, hvor Doldgigt vil træde i Stedet for Armeer og Flaader, og som vil medføre Religionsfrihed, Fred og Fremstridt, thi „Loven skal udgaa fra Zion og Herrens Ord fra Jerusalem“. Da skal Krigsvaaben blive omdannede til Algerbrudsredskaber. Hver Mand skal da eje sit eget lille Hjem. Profeten Mika udtrykker sig paa følgende Maade med Hensyn til de Velsignelser, som Herren til den Tid vil skjænke sine udvalgte Hellige: „De skulle bo, hver under sit Vintræ og under sit Figentræ, og ingen skal forskærde dem.“ Fremdeles: „Thi alle Folk skal vandre hvert i sin Guds Navn.“ (Læs Mika 4. : 1.—5. og Esaias 2. : 1.—4.)

Slig Civilisation vil udvikle sig i Forbindelse med Palæstinas Gjenopbyggelse. Herren fremme denne Dag!

Stræk fremad!

Den, som søger fremad mod Fuldkommenhedens Maal, maa først vide, hvad Fuldkommenhedens Ideal er. Han maa først kjende Maalet, før han løber. Han bør vide, at netop det Maal, han stræber fremad imod, er det rette. Vi kan ikke stride fremad i aandelig Betydning, eller i timelig Henseende, undtagen vi har Kjendskab til sande Livsværdier. Millioner af Mennesker har sat sig falske Livsmaal. Den, som kun søger at erholde denne Verdens Rigdomme, har sat sig et falsk Livsmaal, thi Lykken kan ikke erholdes ved alene at komme i Besiddelse af timelige Gjenstande, hvorvel dette at komme i Besiddelse af timeligt Guds kan bidrage til Menneskets Lykke og Velvære, om vi gør den rette Brug af samme for os selv og andre. Dette blev klart fremsat af vor Frelser i Vignelsen om den rige Bonde, der høstede saa stor en Afgrøde, at han ikke kunde faa Plads for denne i sin Lade, og han planlagde, hvorledes han skulde afhjælpe dette af Hensyn til sin store Høst og rigtig spille Storbonde, der ikke behøvede at arbejde mere. Men hans Planer, hvorvel de overfladisk set kunde synes at maatte bringe det forønskede Resultat, faldt hyderst uheldigt ud. Vi læser hos Lukas, 12. Kapitel, fra 18. til 21. Vers, vedrørende disse Planer:

„Da han sagde: Dette vil jeg gøre, jeg vil nedbryde mine Lader og gøre dem større, og jeg vil samle deri al min Afgrøde og mit Gods; og jeg vil sige til min Sjæl: Sjæl! Du har mange gode Ting liggende for mange Aar; slaa Dig til Ro, spis, drik og vær lystig! Men Gud sagde til ham: „Du Daare! i denne Nat kræves din Sjæl af Dig; men hvem skal det høre til, som Du har beredt?“

Vor Frelser fremsætter selv korthattet og udtrykfuldt, hvilken Stilling slige Mennesker, der tænker som den rige Bonde, er i ved deres jordiske Livs Afslutning, idet han slutter sin Vignelse med disse Ord: „Saaledes er det med den, som samler sig Skatte og ikke er rig i Gud“ (21. V.), og disse Frelserens Ord burde være en alvorlig Advarsel til alle om ikke at lade det være det fornemste i Livet at søge Skatte, som Møl og Rust kan fortære og Tyve bryde ind til, men at

føge Skatte i Himlen. Vor Frelser siger ogsaa: „Søger først Guds Rige og hans Rejsfærdighed, saa skulde og alle disse Ting gives Eder i Tilgift.“ (Math. 6 : 33.)

Det er meget nærmere for et Menneske at sætte sig jordiste Livsmaal og erholde jordiste Livsgoder end erholde de aandelige Velsignelser, som aldrig forgaar; men af hvad Nytte vil Verdens Gøds og Guld være os ved vort jordiste Livs Afslutning, selv om vi er kommen i Besiddelse af samme paa ærlig Maade, som man siger? Udeles ingen! Vi kan ikke føre disse timelige Rigdomme med os, naar vi gaar bort herfra, eller tilkjøbe os Udgang til Guds Rige derved. Og dog planlægger mangfoldige Mennesker, hvorledes de skal kunne nyde denne Verdens Glæder i fuldt Maal, saa længe de lever, uafhængig af, om Tusinder andre maa sulte og lide Nød, eller arbejde som Slaver for at erholde det daglige Brød.

Jesús Kristus er vort Forbillede i alle Ting, og ingen har som han belært os om Livets Ideal, og han viste os Vejen, ad hvilken vi skulde vandre, og forklarede os, hvilke Gjerninger vi skulde udføre for at vokse i det gode, leve Gud til Velbehag, og sluttelig erholde det evige Livs Krone. Han bød alle Mennesker at udøve Tro paa Gud og tro paa sig som Verdens Frelser; fremdeles at omvende sig fra al Synd og stedse hige efter at udføre Rejsfærdighedens Gjerninger; at blive døbt med Begravelsens Daab til Syndernes Forkælpelse af en bemyndiget Herrens Tjener, og at modtage Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave af hans Kirkes Uldster. Disse Principper er Saliggjorelsens og Fuldkommengjorelsens Principper. Vi kan let forstaa, eller burde let forstaa, hvor saare nødvendigt det er for Menneskene at komme i Besiddelse af den Helligaands Kraft, thi „Talsmanden, den Helligaand“, leder os til en Forstaaelse af alle Ting, som horer Gud til, saa at det stedse vil staa klart for os, hvad vi bør gøre for at stride fremad mod Fuldkommenhedens Maal, leve et lykkeligt Menneskeliv i denne Verden og have et begrundet Haab og Fortrøstning i Sjælen om at erholde det evige Livs Velsignelser i Jesu Kristi vor Frelser's Navn.

Apostelen Paulus' formanende Ord til de Hellige fordum gjælder ogsaa for de Hellige i vore Dage, naar han siger: „Det samme Sind være i Eder, som og var i Kristus Jesús“. (Fil. 2 : 5.) Kristus selv formaner os til at være ydmyge, saa at vi kan modtage Guds Riges Velsignelser, idet han siger: „Lærer af mig; thi jeg er sagtnodig og ydmyg af Hjertet.“ Kristus har sat os Maalet, og i hans Navn kan vi naa det og omsider blive „fuldkomne, ligesom Gud, vor himmelske Fader er fuldkommen“; og hvor stor vil vor Ulykkelighed da ikke blive; Thi, „hvad intet Dje har set og intet Dre har hørt, og ikke er opkommen i noget Menneskes Hjerte, har Gud beredt dem, som ham elste.“

Jesu Kristi, Guds Søns, Evangelium fremsætter Livets højeste Ideal og anviser Vejen, ad hvilken vi kan stride fremad mod Fuldkommenhedens Maal, saa lader os tage den „fulde Rønstning“ paa, saa at vi „kunne gøre Rodstand paa den onde Dag, og bestaa efter at have overvundet alt“.

Evangeliets glædelige Tidender.

Mel.: »Dear to the Heart of the Shepherd.«

Søger, saa skulle I finde;
 Beder, saa skulle I faa;
 Strider, saa skulle I vinde,
 Mesteren lærte os saa.
 Elske vi Lyset og Livet,
 Søge til Herren vi hen,
 Edel er Hjerte-Motivet,
 Gud da bli'r evig vor Ven.

Kor:

Saligheds-Tidender lyder
 Ud over Jorderigs Kreds,
 Ydmyge Sjæle sig fryder,
 Himmerigs Straaleglans ses.

Vil vi som Hellige vandre,
 Vidne om Evigheds-Pagt,
 Vidne om Lyset til andre,
 Oges vor Kundskab og Magt.
 Vil vi det sande foribare,
 Hvor vi end færdes paa Jord,
 Troen i Hjertet bevare,
 Da skal vor Fryd blive stor.

Kristus har atter sin Kirke
 Organiseret paa Jord;
 Trofast hans Tjenere virke,
 Sprede det frelsende Ord.
 Joseph, Profeten, forkyndte
 Budskab fra Himmels Gud,
 Sidstedags-Bærket begyndte;
 Kristus til hver sender Bud. —

Niels F. Green.

Indhold:

Tale af Præs. Joseph F. Smith. 241 Redaktionel: Verdenskrigen. (Af Præs. Hans F. Christianen) 248 Tale af Eldste Rüdger Clawson. 249	Fremtidens Palæstina. (Af Red. F. M. Sjødahl) 252 Stræb fremad! 254 Evangeliets glædelige Tidender. (Digt.) 256
--	---